

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členiek JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **Dr. V. K.**, bytom K., zastúpený *JUDr. I. K.*, advokátom so sídlom F., proti žalovanému: **Úrad priemyselného vlastníctva SR**, J. Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica 4, za účasti: M. – S., S., B.S.T.S.S.B.B., zastúpená patentovou zástupkyňou Ing. M. F. so sídlom L., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 594-98 II/87-2008 zo dňa 14. mája 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/193/2008-55 zo dňa 10. júna 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/193/2008-55 zo dňa 10. júna 2009, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 594-98 II/87-2008 zo dňa 14. mája 2008. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného č. POZ 594-98 N/228-2006/Gas zo dňa 06. júla 2006 a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo

dňa 06. júla 2006 podľa § 11 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach zamietol námietky podané žalobcom proti zápisu označenia „S.“ č. spisu POZ 594-98 do registra ochranných známok prihlasovateľa S. T. S., S., B. s odôvodnením, že namietateľom označená T. relácia s názvom „S.“ nespĺňa hmotno-právne podmienky autorského diela.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov v rozsahu vymedzenom žalobou dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade so zákonom. Z obsahu žalobcom podaného rozkladu, žaloby, ako aj písomného vyjadrenia zo dňa 29. mája 2009 a vyjadrenia na pojednávaní je zrejmé, že žalobca tieto rozhodnutia považoval za nezákonné z dôvodu neplatnosti právneho úkonu – rozkladu zo dňa 01. februára 2002 proti rozhodnutiu ÚPV SR č. POZ 594-98 N/310-2001/Vr, podaného prihlasovateľom slovej ochrannej známky „S.“ – S. T. S., S., B. 18 s dôsledkom nulitnosti všetkých ďalších rozhodnutí v tejto veci. Krajský súd sa s týmto názorom žalobu nestotožnil.

Podľa názoru súdu, rozklad zo dňa 01. februára 2002, ktorý žalovaný vyhodnotil po formálnej aj obsahovej stránke ako podaný riadne a účinne, bol takým podaním, ktoré v spojitosti s obsahom správneho spisu POZ 594-98 mal náležitosti riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o čiastočnom zamietnutí prihlášky napadnutého označenia. Bolo možné z neho vyvodiť, že rozkladom je napadnuté rozhodnutie ÚPV SR zo dňa 19. decembra 2001 vo veci námietok proti zápisu ochrannej známky č. 594-98 „S.“ prihlasovateľa S. T. S., S., aj akej veci sa týka. Označenie podávateľa rozkladu S. T. S., A., namiesto správneho označenia S. T. S., S. bolo možné s ohľadom na všetky ostatné správne uvedené údaje považovať iba za chybu v písaní, ktorá nemohla mať žiaden vplyv na platnosť a účinnosť predmetného napádaného rozkladu zo dňa 01. februára 2002. Žalovaný uznal, že ide o riadne a účinné podanie rozkladu a o tomto aj vecne rozhodol. Žalobcom namietané vady rozkladu, ktoré boli namietané v žalobe, ani súd nepovažoval za vady, ktoré by mali vplyv na zákonnosť rozhodnutí, preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (§ 250k ods. 1 OSP).

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP. Skutkové okolnosti opísané v podanej žalobe žiada považovať za súčasť odvolania.

Namieta záver súdu, že predmetný rozklad mal náležitosti riadneho opravného prostriedku, o ktorom mohol žalovaný meritórne rozhodnúť. Hoci novela zákona o ochranných známkach č. 577/2001 Z.z. s účinnosťou od 01. januára 2002 v konaní pred úradom vylúčila možnosť aplikácie § 19 Správneho poriadku, súd dospel k záveru, že žalovaný naďalej smie obdobne postupovať; takýto výklad považuje za svojvoľný. Zákon od 01. januára 2002 žalovanému zúžil priestor pre kontrolu kvality podaní. Podanie, ktoré predpísané kritériá nespĺňa, úrad musí bez ďalšieho vyradiť spôsobom *lege artis*. Tejto skutočnosti súd nevenoval prakticky žiadnu pozornosť, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva záver, že ak by zákon dával príliš široký priestor na zvažovanie pre správny orgán, potom ani súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov nemôže zabrániť svojvôli. Pritom zámerom citovanej novely zákona o ochranných známkach bolo jeho zosúladenie s právom Európskej únie.

V spornom rozklade z 01. februára 2002 je ako podateľ zreteľne označený non subjekt, ktorého právne úkony nevyvolávajú žiadne právne následky, Na tom nič nemení ani skutočnosť, že k obchodnému menu neexistujúcej právnickej osoby je pripojený vlastnoručný podpis patentovej zástupkyne. Poukázal aj na vyhlášku č. 117/1997 Z.z., vydanú žalovaným, z ktorej vyplýva nutnosť uviesť obchodné meno a sídlo právnickej osoby, ktorá právny úkon robí. V žiadnej časti sporného rozkladu sa nenachádza so zákonom súladné označenie skutočného prihlasovateľa ochrannej známky a považovať namietané vady podania len za chybu v písaní hodnotí ako svojvoľný výkon štátnej moci. V súlade s krajským súdom si žalobca myslí, že úrad mal vychádzať z obsahu celého spisu, z ktorého mohol zistiť, že ani jeden účastník ním vedeného námietkového konania č. 594-98 nie je totožný s tým subjektom, ktorý podával sporný rozklad, čo malo byť postačujúce, aby sporný rozklad zamietol. Keďže tak neurobil, porušil zákon, čo nenapravil ani prvostupňový súd, preto aj jeho rozhodnutie je zaťažené nezákonnosťou. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 221, ods. 2 OSP).

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu označil žalobcom uvedené odvolacie dôvody za vykonštruované s tým, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny v celom rozsahu. Uviedol, že žalobca svoje odvolanie založil na tvrdení o neplatnosti rozkladu z 01. februára 2002 a z toho vyplývajúcej nelegitímnosti a nelegálnosti druhostupňového rozhodnutia žalovaného, pričom jeho argumentácia vychádza z prehnane formalistického chápania náležitostí rozkladu, ktorý neopodstatnene rozdeľuje na samostatné a obsahovo

izolované časti. Pri posudzovaní splnenia nevyhnutných náležitostí rozkladu správny orgán hodnotí predmetné podanie ako celok a nemôže byť limitovaný jeho vnútorným delením. Skutočnosť, že sporný rozklad bol podaný prostredníctvom patentovej zástupkyne, ktorá v správnom konaní zastupovala prihlasovateľa, sama osebe neidentifikuje osobu podávateľa sporného rozkladu, ale pri racionálnom posúdení všetkých súvislostí a s prihliadnutím na charakter vady svedčí o chybe v písaní a nie o zastupovaní neexistujúcej spoločnosti. Najvyšší súd sa opakovane zaoberal vymedzením pojmu „zrejma nesprávnosť“ a judikoval, že „Pod zrejmým omylom či nesprávnosťou pritom treba rozumieť také chyby v písaní a počítaní, ku ktorým došlo zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhotovila a ktoré je každému zrejmé.“ Ak by bol žalovaný sporný rozklad bez ďalšieho považovaný za podaný neoprávnenou osobou a konanie o rozklade by zastavil bez jeho vecného prejednaní, takýto postup by bol v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom poukázal na relevantné rozsudky ESLP a citoval záver, že „pokiaľ vnútroštátne súdy použili príliš prísny výklad procesného pravidla, na ktorého základe odmietli rozhodnúť o merite veci, došlo tým k porušeniu samotnej podstaty práva na prejednanie veci súdom, ktoré je súčasťou práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru.“

Tvrdenia žalobcu o jeho diskriminácii, o svojoľnom výkone štátnej moci a o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa žalovaný odmieta ako neopodstatnené, účelové a tendenčné a poukazuje v tejto súvislosti na fakt, že sám žalobca pri prvom stretnutí so sporným rozkladom nevzniesol žiadne námietky k osobe podávateľa rozkladu, naopak, z jeho vyjadrenia je zrejmé, že jednoznačne identifikoval podávateľa rozkladu. Poukázal tiež na ustanovenie § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný.“

Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok súdu prvého stupňa v predmetnej právnej veci podľa ustanovenia § 219 OSP potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

K odvolaniu sa vyjadrila aj spoločnosť M. – S., S., B., ktorá je právnym nástupcom pôvodného prihlasovateľa S. T. S., S., B.. Uviedla, že tvrdenia žalobcu považuje za nedôvodné a účelové. Je pravdou, že v rozklade došlo k písárskej chybe v označení prihlasovateľa, avšak v texte rozkladu bol prihlasovateľ identifikovaný správne a jeho správne

označenie sa nachádza aj na generálnej plnej moci, ktorú udelil svojej patentovej zástupkyni. Konanie o rozklade aj samotné rozhodnutie o ňom je dôkazom toho, že žalovaný vychádzal z obsahu celého spisu a práve preto dospel správne k záveru, že subjekt podávajúcí rozklad je jednoznačne identifikovaný a podaný rozklad má všetky platnými právnymi predpismi požadované náležitosti. Správne vyhodnotil, že chybné označenie je písárskou chybou a nezakladá dôvod na zamietnutie rozkladu ako celku. Posudzovanie úplnosti a skúmanie náležitostí podaného rozkladu je plne v kompetencii správneho orgánu, ktorý pritom vychádza z obsahu celého správneho spisu. Navrhla preto, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/193/2008 zo dňa 10. júna 2009 v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP), keď oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke najvyššieho súdu www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, a na úradnej tabuli najvyššieho súdu a podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vyčerpávajúcim spôsobom reagujú na všetky námietky žalobcu. Pretože v odvolaní žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, než s ktorými sa už podrobne vysporiadali vo svojich rozhodnutiach ako

žalovaný, tak súd prvého stupňa, odvolací súd len na zdôraznenie správnosti ich rozhodnutí uvádza, že v správnom konaní nezistil namietané vady správneho konania.

Podstatou sporu je posúdenie, či rozklad, podaný dňa 01. februára 2002 proti rozhodnutiu žalovaného ako prvostupňového správneho orgánu zo dňa 19. decembra 2001 č. č. N/310-2001/Vr, ktorým čiastočne vyhovel námietkam žalobcu proti udeleniu ochrany prihláške ochrannej známky č. 594-98 S. prihlasovateľa S. T. S., S. spĺňa náležitosti právneho úkonu s dôsledkom zákonom predpokladaných účinkov alebo išlo o právny úkon neplatný, ako tvrdí žalobca, s dôsledkom nulitnosti všetkých následných rozhodnutí žalovaného (predsedníčka ktorého na základe tohto rozkladu napadnuté rozhodnutie zrušila a vec vrátila odboru sporových konaní na nové prerokovanie a rozhodnutie). Ako vyplýva z obsahu administratívneho aj súdneho spisu, dôvodom neplatnosti rozkladu ako právneho úkonu mali byť dve vady: jednak v titulnej časti rozkladu vymedzujúce vec bolo nesprávne uvedené číslo prihlášky ochrannej známky, a to miesto č. 594-98 bolo uvedené číslo 594-97 a potom v závere pri podpise bola uvedená nesprávna právna forma S. T. S., keď miesto skratky s.r.o. bola uvedená a.s.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že tieto vady spôsobovali neplatnosť rozkladu a vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo považuje žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného za vydané v súlade so zákonom. Odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia iba dopĺňa nasledovné: pokiaľ ide o prvú namietanú vadu, v ďalšom texte, ale predovšetkým v petite rozkladu je číslo prihlášky uvedené správne, takže z celého podania nemohli vzniknúť pochybnosti, akého konania sa podaný rozklad týka. Rovnako druhá namietaná vada nevzbudila dôvodnú pochybnosť o identifikácii osoby, ktorá rozklad podala, keďže v úvode textu bola správne uvedená jej právna forma a tiež patentová zástupkyňa, ktorá rozklad za spoločnosť podala, predložila plnomocenstvo udelené riadne označenou obchodnou spoločnosťou. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu v prípade oboch namietaných vád išlo o zrejme chyby v písaní, ku ktorým došlo zjavným a okamžitým zlyhaním mechanickej činnosti osoby, ktorá podanie vyhotovovala a ktoré je každému zjavné. Tak to zjavne pôvodne vnímal aj žalobca, keď vo vyjadrení k rozkladu tieto vady nenamietal. S prihliadnutím na žalovaným citované ustanovenie § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka išlo teda o platný právny úkon, a pokiaľ ho žalovaný takto vyhodnotil, neprekročil tým svoju právomoc, ani nekonal nad rámec zákona. Takýto záver napokon korešponduje aj s aktuálnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské

práva, ktorá odmieta príliš prísny výklad procesného práva s dôsledkom odmietnutia práva na rozhodnutie vo veci samej.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.2 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní nebol neúspešný a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská